

خوشا به حال صلح‌کنندگان

نویسنده: دیرک ناویس

همه‌ی ما خواهان صلح هستیم. ولی کمتر کسی از ما میل به ایجاد صلح دارد. اگر نگاهی به *خوشا* به *حال‌ها* ببینیم، ممکن است صلح دادن را کیفیتی انفعالی تصور کنیم که در کسانی که مشغول کار خویش هستند مشاهده می‌شود. فضیلت ایشان عمدتاً در پرهیز از نزاع است. ولی بی‌تردید منظور تعلیم عیسی این نیست. صلح‌کننده از نزاع پرهیز نمی‌کند. صلح‌کننده در نزاع وارد می‌شود؛ اما نه برای تشدید آن، بلکه برای حل کردنش. صلح‌کننده نقشی فعال دارد؛ در پی تحقق عدالت، هماهنگی، توبه و آشتی است. زندگی عیسی، آن صلح‌کننده‌ی اعلی، نشان می‌دهد که اغلب این کار تا چه حد دشوار و خطرناک است.

امروزه و در میان ما چه کسانی صلح‌کننده هستند و چه‌طور می‌توان در خیل این برکت‌یافتگان راه یافت؟ صلح دادن، آن گونه که عیسی مد نظر داشت و الگویی بود، دو وجه دارد: وجه خدایی و وجه انسانی. شهروندان پادشاهی خداوند، به تبعیت از اربابشان، فراخوانده می‌شوند تا در هر دو مسیر بکوشند. در معنای اولیه، صلح‌کنندگان کسانی هستند که انجیل عیسی مسیح را در بشارت دادن و در مواجهه با مصائب به کار می‌بندند. اگر قرار باشد به صف ایشان بپیوندیم، می‌بایست مهارت به‌کارگیری خبر خوش انجیل را در موقعیت‌های مناقشه‌آمیز در خود پرورش دهیم.

جهت موفقیت در این مسیر، باید از صلح شخصی و سازش با خداوند شروع کنیم. فقط با داشتن این هدیه‌ی پر محبت است که می‌توان به دیگران نیز صلح عطا کرد. کسانی که نیکویی خداوند را چشیده و دیده‌اند، متوجه می‌شوند که اشتیاق عمیق قلبی آن‌ها برای دیگران، لذت بردن از صلح با خدا و اطرافیانشان است.

سخنان مسیح برای بعضی از ما که مشتاق شنیدن دیدگاه‌ها و مباحث الهیاتی هستیم کمک‌کننده و سازنده است ولی برای فکر کردن به موضوع صلح شخصی خسته‌کننده. عیسی به‌واقع هشدار می‌دهد که حقیقت او مناقشه‌برانگیز ولی قلب مأموریتش ایجاد صلح است. اگر با خداوند به صلح رسیده باشیم، جستجوی صلح در دیگران و برای ایشان یکی از اهداف اصلی ما خواهد شد.

اجرای این کار در ید قدرت ما نیست. صلح فقط زمانی شکوفا می‌شود که قلب افراد دستخوش تحول عمیق و دیرپا شود. فیض رایگان و خارج از لیاقت ما که صلح ما با خداوند را برقرار کرده است همان فیضی است که برای ایجاد صلح در قلوب دیگران بدان نیاز است. هرگاه راجع به

نزاع میان عزیزان و خدا و یا میان اعضای کلیسا و جامعه‌تان دچار اضطراب شدید، این سخن را به یاد آورید. آن چه بدان نیاز است فیض است. برای برقرار کردن صلح دعا کنید. از خدا بخواهید اعمال پر نقص شما را به خاطر پسر کاملاً وفادارش محترم بدارد.

برکتی که به صلح‌کنندگان وعده داده شده این است که آن‌ها پسران خدا خوانده خواهند شد. در فصل قبل از انجیل متی، شاهد تعمیم عیسی بودیم و همان زمان خداوند از آسمان چنین گفت: «این است پسر عزیز من». اکنون عیسی همین عنوان را به شهروندان پادشاهی‌اش بشارت می‌دهد. چه تشویقی. تنها ویژگی صلح دادن این نیست که دشوار است، بلکه خداوند آن را برکت داده است.

صلح‌کنندگان امروزی، که کارشان عمیقاً ریشه در صلحی دارد که عیسی ایجاد کرد، می‌بایست زندگی او را الگو قرار دهند. صلح دادن برای او نفرت رهبران دینی و تمسخر خانواده‌اش را در پی داشت. صلح دادن او باعث شد به سوی باغی هدایت شود، نه برای استراحت، بلکه برای تقابلی شبانه؛ نه برای یک نوشیدنی خنک، بلکه برای جام لبریز از غضب الهی. صلح دادن او را به صلیب رهنمون کرد. او را به ظلمت خارجی رهنمون کرد.

به‌علاوه، او را به تاج، به تخت و به مردمی از هر قوم و زبان و قبیله رهنمون کرد. این نصیب صلح‌کنندگان است. بدن‌هایشان زخم می‌بینند و از ایشان بیزار می‌شوند، ولی محصول‌شان فراوان است و نامی که به آن‌ها داده می‌شود باعث شرمساری نیست. بلکه آن‌ها پسران خدا خوانده خواهند شد.

دیرک ناویس، ناظر ارشد تولیدات در خدمات لیگونیر و دانش‌آموخته‌ی دانشکده‌ی الهیات پیوریتن ریفورمد در گراند ریپدز، میشیگان.

این مقاله در مجله [تیبیل‌تاک](#) منتشر شده است.